

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie uregulowania stacyi mytniczej na drodze krajowej w Podwołoczyskach.

Wysoki Sejmie!

W załatwieniu sprawozdania komisji drogowej w sprawie 4 petycyj gmin Staromiejszczyzna, Medyń, Worobijówka, Skoryki, Pieńkowce, Prosołwce, Terpiłówka, Klimkowce, Palczynice, Toki, Koszlaki, Hołotki, Hnileze i Hniliczki o uregulowanie stacyi mytniczej w Podwołoczyskach powiatu skałackiego, powziął Wysoki Sejm na posiedzeniu z dnia 13. listopada 1890 następującą uchwałę:

„Petycyje gmin Staromiejszczyzny, Medynia, Worobijówki, Skoryk, Pieńkowiec, Prosołwce, Terpiłówki, Klimkowiec, Palczyniec, Tok, Koszlak, Hnileza i Hniliczek o uregulowanie stacyi mytniczej w Podwołoczyskach, przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu z tem do załatwienia, że dochodzenia w tej sprawie rozciągnąć winien nie tylko na okoliczne gminy powiatu skałackiego ale i zbarskiego, również w tej sprawie żywotnie interesowane; że po przeprowadzeniu tych dochodzeń winien sprawę uregulowania stacyi mytniczej z uwzględnieniem interesu gmin okolicznych, o ile fundusz krajowy na to pozwoli, finalnie załatwić a w każdym razie postarać się o to, ażeby po ekspiracyi dotychczasowego kontraktu o dzierżawę myta w Podwołoczyskach, ulgi w jego opłacie dla mieszkańców petycyonujących gmin w granicach możliwości w przyszłym kontrakcie odpowiednie znalazły uwzględnienie“.

W wykonaniu powyższej uchwały Wydział krajowy zarządził w tej sprawie dochodzenia na miejscu przy udziale delegatów Wydziałów powiatowych w Skałacie i Zbarażu, tudzież inżyniera drogi krajowej.

Z wyniku przeprowadzonego dochodzenia powziął Wydział krajowy przekonanie, że uregulowanie stacyi mytniczej w Podwołoczyskach po myśli polecenia Wysokiego Sejmu z uwzględnieniem interesowanych gmin powiatu skałackiego i zbarskiego da się osiągnąć przez przeniesienie zapory mytniczej z miejsca, gdzie się obecnie znajduje, na groblę tuż nad granicą rosyjską, do 44 kilometru 3 hektometru i równoczesne zaprowadzenie zapory ochronnej w 40 kilometrze 9 hektometrze na końcu osady Zadnieszówki, z zastrzeżeniem, że przejeżdżający przez obie zapory (w 40 i 44 klm.) opłacać będą myto tylko przy jednej z nich. Uregulowaniem w ten sposób stacyi w Podwołoczyskach stanie się zadość petycyonującym gminom, uzyskają one bowiem żądane przez nich uwolnienie od opłaty myta w Podwołoczyskach.

Na tej podstawie i po myśli §. 10. ustawy z 25. grudnia 1871 (dz. ust. kr. Nr. 18 z r. 1872.) udał się Wydział krajowy z prośbą do c. k. Namiestnictwa o przyzwolenie na zamierzone uregulowanie myta. Na odnośną odezwę naszą nie otrzymaliśmy jeszcze odpowiedzi stanowczej. Niezależnie od tego, zabezpieczając dzierżawę myta w Podwołoczyskach na nowy okres 3-letni, począwszy od 1. stycznia 1892, zawarł Wydział krajowy po przeprowadzonej licytacji umowę z poprzednimi dzierżawcami, mocą której zobowiązali się płacić z tej dzierżawy do czasu uregulowania myta czynsz roczny w kwocie 2 000 zł. i oraz w tym czasie zapewnić parafianom z pięciu miejscowości: Zadniszówka, Mysłowa, Staromiejszczyzna, Darafiówka i Podwołoczyska przyznane im ulgi przy opłacie myta, zaś z chwilą wyżej wzmiankowanego uregulowania myta płacić czynsz roczny w kwocie 1.900 zł.

W przekonaniu, że powyższe zarządzenie Wydziału krajowego względem uregulowania stacyi mytniczej na drodze krajowej w Podwołoczyskach odpowiada intencjom zawartym w powołanej uchwale Wysokiego Sejmu, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy powyższe sprawozdanie Wydziału krajowego przyjąć do wiadomości.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Lwów dnia 26. lutego 1892.

Marszałek krajowy:

Sanguszko w. r.

Sprawozdawca:

Edward Jedrzejowicz w. r.

Członek Wydziału krajowego.